

PROGRAM
BESZÁMOLÓ
Szent Imre Katolikus
Általános Iskola
Gödöllő

HAT-18-01-0205

Beszámoló az erdélyi kirándulásról

Az utazás előkészületeit ősszel kezdtük meg. A programhoz kapcsolódva tanáraink témaköröket állítottak össze, melyből választhattunk, majd gyűjtőmunkához láthattunk, valamint osztályfőnöki órán egy filmet néztünk meg Trianoni békeszerződésről és következményeiről.

Novembertől vásárra készültünk, hogy osztálykeretben készített munkáink értékesítésével segítsük szüleinket az utazással járó kiadásokban.

Tavasszal színdarabbal készültünk az 1848-as forradalomról, melyet március 15-i iskolai ünnepségen adtuk elő. A készülétek közben felidéztek a szabadságharc következményeit, emlékeztünk az Aradi vértanúkra.

Osztálykeretben mutattuk be gyűjtőmunkáinkból informatika órán készített prezentációinkat az utazás programjához kapcsolódó híres emberek, épületek, természetföldrajzi, történelmi

vonatkozásokról, művészettörténeti kapcsolódásokról, népi hagyományokról, Szent László legendáival ismerkedtünk.

Adományokat gyűjtöttünk iskolánkban tanuló gyermekek szüleitől, valamint saját játékainkról, könyveinkről mondtunk le, hogy megajándékozhatjuk a torockói gyermekotthon kis lakóit. Hálásan köszönjük a felajánlásokat!

Előkészítő foglalkozások alkalmával elolvastuk, megnéztük és feldolgoztuk Jókai Mór: Nagyenyei két fűzfa című regényéből készült filmet.

Erdélyi énekeket tanultunk. Április 2-án, a Városi Múzeumban két foglalkozáson vehettünk részt. Az elsőt népművészeti tárgyakkal, népviseletekkel ismerkedtünk múzeumpedagógiai foglalkozás keretében,

a másodikon vendégelőadónk Őriné Nagy Cecília művészettörténész a Gödöllői Szecessziós Művésztelep gyűjteményes kiállításán ismertetett minket a művésztelep alkotóinak Erdélyben végzett kutatásairól, ottani kapcsolatairól.

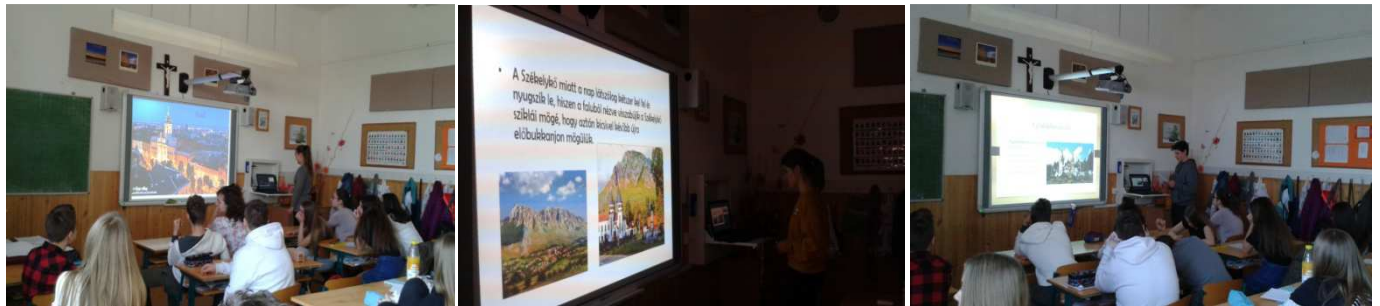

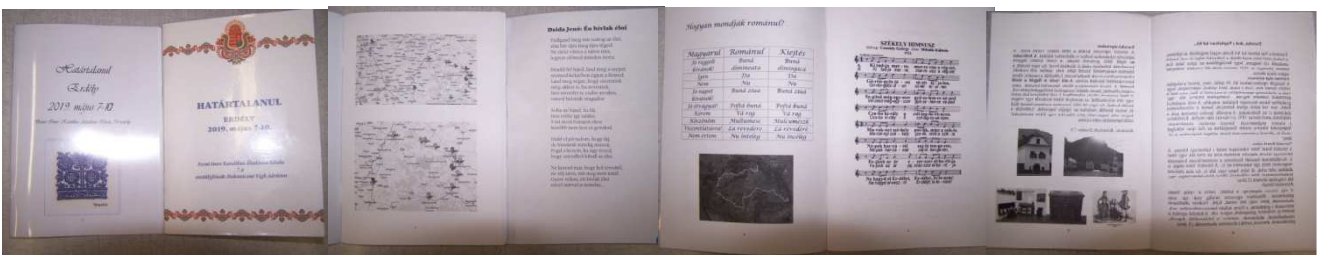
Április 10-én felkerestük és megkoszorúztuk a Kolozsváron született Székely Bertalan festőművész sírját, valamint emlékházát Szadán. A műteremház kertjében festményeivel ismerkedtünk játékos formában. Ismereteinket kiegészítettük a gödöllői Léda villa megismerésével is.

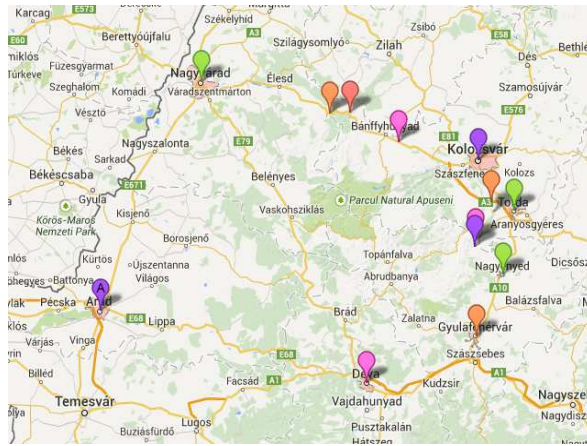
Előkészítő foglalkozásunkon bemutattuk a települések látnivalóit, felidéztek a trianoni békeszerződést és következményeit.

Osztályfőnökeink gyűjtőmunkáinkból, a tanult énekekből egy kis füzetet állítottak össze mindannyiunknak az utazáshoz.

Lelkesen készültünk az erdélyi kirándulásra!

És eljött utazásunk várva várt napja

1. nap

2019. május 7-10-ig mi is részt vehettünk a Határtalanul program keretében egy izgalmas erdélyi kiránduláson. Az ott eltöltött 4 nap emlékeit szeretnénk veletek megosztani.

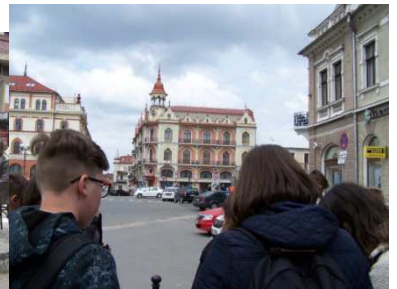
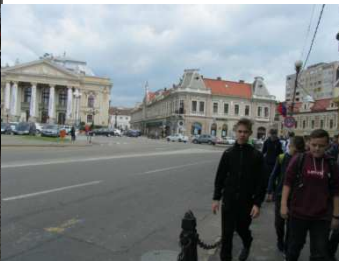
Május 7-én reggel a gyülekező fél 5-kor volt a Spar parkolójánál. Az iratok ellenőrzése, és a szülők rengeteg úti ellátmányának, az adományoknak bepakolása után 5 órakor el is indultunk Gödöllőről. *Sokan elaludtak, és 9 órára már a határhoz is értünk. Szerencsére nem kellett sokat várakozni.* Először Nagyváradon álltunk meg, a püspöki székesegyháznál. Itt csatlakozott hozzánk Szilárd, az idegenvezetőnk. A templomban elénekeltük a régi székely himnuszt, majd megnéztük a püspöki kincstárat. *Sok érdekességet tudtunk meg a tárlat vezetőtől, Gábrieltől.* Megtekinthettük Szent László hermáját, és a sok gyönyörű kincset. A székesegyházból kijövet a Kanonok soron sétálva, a történelmi belváros felé vettük az irányt. Láttuk a régi magyar szecessziós épületeket. Megálltunk a Holnap Irodalmi társaság szoborcsoportjánál, elsétáltunk a Magyar Színház és az EMKE kávéház épületénél, ahol Ady Endre megismerte híres műsáját, Lédát, kinek villája Gödöllőn található. Ady kedvenc kávéházában alakult meg a Holnap Irodalmi Társaság. A Körös folyón átsétálva a Városházát, a csodálatosan felújított Fekete sas palotát néztük meg, majd elsétáltunk a várba. A Királyhágóra utaztunk tovább. Szavunk is elállt a csodálatos látványtól, de sajnos eleredt az eső.

Egy baleset miatt közel 2 órát álltunk a dugóban. Így bánatunkra nem jutottunk be Csucsára, csak kívülről néztük meg a Boncza-kastélyt, mely Ady Endre feleségének Csinszkanak édesapjéé volt. Útközben meghallgattuk társaink kiselőadásait, a buszról megcsodáltuk Bánffyhunad nevezetes palotáit.

Az eső rendíthetetlenül szakadt, így értünk be Körösfőre. Itt megnéztük a híres református templomot, mely 1764-ben épült. Gyönyörű varrottasokat és pazar kazettás mennyezetet láthattunk. Ismerkedtünk a népművészet jellegzetes formakincsével. A hely szelleméhez méltó módon, itt a 42. zsoltárt énekeltük el.

Körösfő után Torockót vettük célba. Este fél 9-re érkeztünk meg. A szállásadók elkísértek minket házaikhoz. Nagyon hideg volt, erősen fújt a szél, de szerencsére a szálláson meleg volt. Finom vacsorával vártak minket. Kis beszélgetés, naplórás után nyugovóra is tértünk.

2. nap

A fél 7-es ébresztő és a reggeli után elindultunk Kolozsvárra. Már a buszról is sok szép épületet láttunk. Először a Házsongárdi temetőbe mentünk, ahol megnéztük Kós Károly, Dsida Jenő, Reményik Sándor, Apáczai Csere János sírját. Sok érdekes információt tudtunk meg a temető történetéről, a sírkövek faragásáról. Reményik Sándor sírjánál Szilárd felolvasta „Az építész fia” című versét, Dsida Jenő sírjánál Pirkó Emma előadásában az „Én hívlak élni” című verset hallgattuk meg.

Megnéztük a régi várfal egy részét, a Karolina oszlopot, Mátyás király szülőházát és az Erdélyi Magyar Egyetem épületét. Innen a főtérrre vezetett utunk, ahol megcsodáltuk a Szent Mihály-templom mellett Mátyás király lovas szobrát, melyen elhelyeztük a megemlékezés koszorúját. Ekkor és itt gyülekeztek a magyar egyetemisták az egyetemi napok keretében szervezett felvonulásra. Bolyai szülőháza mellett elhaladva Farkas utcai templomhoz sétáltunk, mely előtt áll a Kolozsvári testvérek Sárkányölő Szent György szobra. A református templomban sok régi magyar nemesi család címerét tekintettük meg, melyeket a templomnak adományoztak, valamint a szentélyben az Apafi család sírját. Itt találkoztunk egy iskolai csapattal, akik szintén a Határtalanul program keretében kirándulnak Erdélyben. Elénekeltek a Himnuszot, majd a buszhoz visszasétálva búcsút vettünk Kolozsvártól. Kolozsvári látogatásunk alatt a magyar kormányfő előadást tartott a Sapiencia Egyetemen, mely mellett elhaladtunk.

Innen a Tordai sóbányát vettük célba. Útközben kiselőadásból hallottuk, hogy a tordai országgyűlésen 1586-ban a világon először hirdették ki a „lelkiismereti szabadság és a vallási türelem” törvényét. Idegenvezetőnk, Szilárd sok érdekességet mesélt a táj, a bánya történetéről. A bányát vezető segítségével néztük meg, majd a 40 m-es mélységbe vezető lépcsősor leküzdése után egy csodálatos csarnokba jutottunk, ahol ping-pong asztal, mini golf, játszótér, csónakázó tó, sőt még egy óriáskerék is a látogatók szórakozását biztosította. Az óriáskerékre sokan felültek. A plafonról lelógó „sócseppkő” mesés látványt nyújtott.

Miután feljöttünk a bányából kaptunk egy kis szabad időt, hogy a sok árus portékáit végig nézzük. A vásárlás után vidáman indultunk a Tordai hasadékhoz. Útközben megvitattuk a „hepe-hupa” vagyis a lent-fent kérdést. Szerencsére aznap nem esett az eső, így lehetőségünk volt a csodálatos, bár kissé veszélyes túrára, mely több alkalommal sziklaperemen és függőhídon vezetett át. Idegenvezetőnk, Szilárd geológiai ismereteit érdeklődve hallgattuk, majd a „Szent László pénzének” nevezett kis kövekkel is megajándékozott mindenkit. Szent László Tordai-hasadék legendáját elevenítettük fel. Nagyon érdekes volt bejárni azt a helyet, amiről eddig csak olvastunk. A nap megvilágította a hatalmas sziklák tetejét, de a hasadékba már nem tudott besütni. Sok izgalmas élmény után szerencsésen visszaérkeztünk a kiinduló pontra, ahol finom, meleg kürtös kaláccsal ajándékoztak meg tanáraink. A hasadékból elindulva izgalmas látványban volt részünk. A hegyről terelték haza a birkanyáját. Mire leértek az autóútra, pont odaért a buszunk is. Várakozás közben végignézhettük, míg elvonulnak mellettünk a bárányok, kecskék, gidák és a terelőkutyák. Torockóra 8 órára értünk vissza, ahol a vacsora után fáradtan, de tele élményekkel írtuk meg naplóinkat.

3. nap

A mai napon 6.30-kor keltünk, hogy a reggeli és összepakolás után a Kis Szent Teréz Gyermekotthon lakóit még otthon találjuk, mielőtt elmennének az iskolába. Szívmelengető volt látni az iskolába induló sok boldog kisgyereket és nevelőjüktől hallani történetüket. Szerettük volna őket megajándékozni, ezért sok mesés könyvet, tankönyvet, játékokat és pénzadományt is vittünk nekik. A ház vezetője hálás köszönettel fogadta a több doboznyi adományt. Beszélgettünk Bőjte Csaba Atya munkásságáról.

Elsétáltunk a Székelykő lábához, megcsodáltuk a kilátást és persze készült néhány csoportkép is.

Visszasétálva a faluba feltankoltunk néhány üveg zakuszkával és áfonya lekvárral, melyeket az otthoniaknak szántunk ajándékba.

Ezt követően megnéztük a Néprajzi Múzeumot, ahol sok szép, régi használati tárgyat, bútort csodálhattunk meg, mely a helyi lakosok életmódját, néphagyományait mutatja be.

Buszra szállva meg sem álltunk Nagyenyedig. A várat és a templomot néztük meg, melyet mostújítanak fel. Az 1848-as vérengzések emléktáblájánál elhelyeztük koszorúnkat, majd besétáltunk a híres nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégiumba. Visszaemlékeztünk a filmből megismert történetre. Éppen szünet volt a tanulóknak, így rengeteg gyerek futkározott, beszélgetett, játszott az udvaron. Sikerült néhány kicsivel interjút is készítenünk. Sok érdekeséget tudtunk meg tőlük. Például, hogy náluk az iskola 0. osztálytól 12.osztályig tart. Ezalatt végig egy iskolába járnak. Furcsa volt, hogy amikor megkérdeztük melyik tantárgyat szeretik, azt mondták: „a mateket”. Természetesen a 2 híres fűzfát is megcsodáltuk, valamint a híres diákok emléktábláját. Mivel elég melegen süttött éppen a nap, jó volt hűsölni az árnyékukban.

Gyulafehérvárra utaztunk tovább, ahol szerencsére elég sok időt töltöttünk. Végigjártuk a várat, betértünk a csodálatos székesegyházba, ahol sok híres magyar király, kormányzó, hadvezér síremléke előtt tehetjük le tiszteletünket. A templom kitűnő akusztikáját kihasználva énekeltünk is, nagyon érdekes volt visszhangszerűen hallani a hangunkat. Megemlékeztünk Hunyadi Jánosról, és Lászlóról, I Rákóczi Ferencről, II. Apafi Mihályról, János Zsigmondról, Bethlen Gáborról, és I. Rákóczi Györgyről.

Némi erőfeszítés után és idegenvezetőnk hathatós segítése mellett még fagyizni is sikerült. Az édesség elfogyasztása után kis szabadidőt kaptunk tanárainktól, melyet kihasználva sokan a hot-dog árust látogatták meg, többen a várban található érdekes szobrokkal közös fotókat készítettek. Tanáraink egy életre megtanulták, hogy „Riskából” lesz a friska, vagyis a tejszín.

Mivel még sok időnk maradt, Kenyérmező mellett elhaladva Déva várát vettük célba. A szép napsütésnek vége lett, sőt még az eső is elkezdett cseperegni. Mi azonban félelmeink legyőzése után beszálltunk a felvonóba így fantasztikus módon, igen hamar feljutottunk a várba. Sokáig gyönyörködtünk a kilátásban, miközben hallgattuk idegenvezetőnk, Szilárd történeteit a várról, a valamikor ott élt emberekről. Felidéztük Kőműves Kelemen balladáját. Hogy kissé felfrissüljünk, gyalogszerrel indultunk lefelé egy erdei ösvényen és egy igen sötét barlangon is áthaladtunk. Megcsodálhattuk a Bethlen család Magna kúriáját is.

Mire leértünk az eső már zuhogott. Mellettünk állt egy másik „Határtalanul” utazásban résztvevő magyar csoport is. Köszöntöttük egymást, majd gyorsan beültünk a buszba és pár perc elteltével meg is értünk a következő szálláshelyünkre, Csernakeresztúrra. Egy nagyon barátságos fogadóban finom, meleg vacsora várt ránk. A korábban megismert csapattal együtt érkeztünk. Vacsora után a vendéglátó bácsi elmesélte a bukovinai székelyek történetét, egészen a Mádéfalvi veszedelemtől kezdődően. Sok eddig nem hallott információt hallhattunk a székelyek életéről. Vacsora után nem maradt más hátra, minthogy elfoglaljuk szállásainkat, naplójírás és fürdés után álmra hajtjuk fejünket.

4.nap

Elérkeztünk erdélyi kirándulásunk utolsó napjához. Az eső rendíthetetlenül esett, de mi is rendíthetetlenek voltunk szándékunkban, hogy bevegyük Vajdahunyad büszke várát. A finom és igen kiadós reggeli után összepakoltunk és néhány perc utazás után meg is csodálhattuk a Hunyadiak pazar várkastélyát. Hamar bejutottunk a várba, ahol sok érdekességet tudtunk meg idegenvezetőnkől, pl.: hogyan építették a várat, kik, mikor, hogyan laktak itt. Először egy félelmetes kiállítás láttunk, ami az itt véghez vitt kínzásokat, kivégzéseket mutatta be igen hatásos módon. A végén még a sarokban ülő és éppen telefonnal játszóteremőrrre is azt hittük, hogy egyfajta kínzást láthatunk. Mikor megszólalt, akkor vettük észre, hogy ő élő ember és egy modern „kínzást” alkalmaz. Ezután –

63+és persze az elmaradhatatlan csoportképek után –„bevettük” a várat. A hely hatalmas voltáról tanúskodik, hogy majdnem 2 órán keresztül sétáltunk benne, teremről-teremre, folyosóról-folyosóra és nem is jártunk mindenhol. Méretei óriásiak, lenyűgöző a látványa.

Kis szabadidőt kaptunk, hogy maradék kis pénzünket elkölthessük finom édességekre, melyeket a helyi árusok kínáltak nekünk.

Máriaradnára utaztunk tovább, miközben a buszon pihenhattünk, hiszen ez nem a közelben található. Szerencsénkre mire odaértünk a nap is kisütött. A templomban meghallgattuk, hogy a hely hasonló Csíksomlyóhoz. Szintén Mária-zarándokhely. A Boldogasszony anyánk kezdetű népének eléneklése után kicsit sétáltunk a templomban és környékén, majd a buszba visszazállva utunk utolsó állomásaként Arad városát vettük célba.

Előadásaink, és idegenvezetőnk rendkívül érdekes ismertetőinek hallgatásával, énekléssel, alvással, tanáraink stewardesshez méltó gondoskodásával teltek a négy nap alatt buszon töltött óráink.

Mielőtt a vesztőhely obeliszkjéhez értünk volna, megemlékeztünk Aradról és a vértanúkról, elénekeltek a „Jaj, de szépen süt az őszi napsugára” kezdetű népies éneket, melyet a kivégzés után szereztek és énekeltek is az itt élők. Mire megérkeztünk, az eső is alábbhagyott így a koszorúzás alatt elénekeltek a Himnuszt és körbe jártuk az emlékhelyet. Furcsa volt látni, hogy ma egy focipálya van a vesztőhely helyén, ahol érkezésünk idején éppen edzést tartottak. Mi büszkén énekelünk és emlékeztünk nagyjainkra.

Ezután már nem maradt más hátra, mint hogy elbúcsúzzunk idegenvezetőnktől, Szilárdtól. Fantasztikus embert ismerhettünk meg személyében. Rengeteg információt tudtunk meg tőle Magyarország történelméről, földrajzáról. Őszintén mondhatjuk, hogy mindannyiunk számára igazi példaképként marad meg emlékezetünkben.

Mire a határhoz értünk újra kisütött a nap és legnagyobb szerencsénkre a határ ellenőrzés újra csak néhány percet vett igénybe. Ezután vidáman értesítettük szüleinket, hogy a gödöllői érkezés hamarabb várható.

Sokat énekeltünk a hátralévő út alatt is, és nagyon vártuk, hogy átölelhessük szüleinket.

Felejthetetlen emlékekkel, új barátságokkal gazdagodtunk.

Az iskolában május 24.-én készítettük el utazási naplóinkból és fotóinkból a közös beszámolót, melyet a nemzeti összetartozás ünnepének alkalmával diáktársainknak, majd szüleinknek is bemutattunk.

Utazásunkról újságcikket jelent meg a Gödöllői Szolgálatban részére 2019. 06. 18-án, valamint a Fény és Forrás című újságban is, valamint beszámolóink elérhető iskolánk honlapján és facebook oldalán.

Ezzel az élménybeszámolóval szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, aki a legapróbb segítséggel is hozzájárult ahhoz, hogy egy ilyen csodálatos élményben lehessen részünk.

Köszönettel a gödöllői Szent Imre Katolikus Általános Iskola hetedik évfolyam tanulói és kísérő tanáraik.

Gödöllő, 2019. június 18.